

ความล้มเหลวระหว่างมนุษย์กับม้า

ร. ท. ประวัติ พานิช สต. บ.

[ต่อจากเล่ม 1 ประจำเดือนตุลาคม 2491]

โดยพร้อม มุต การ เปลี่ยน แปลง ต่าง ๆ มา
หมดสิ้นบริบูรณ์ ในตอน ปตายุสมัย ไม โอนชี
หิวทอยข้างๆ ทำมา ๒ ชั่วโมง ในขณะนี้ได้รับ
ถึงชนจากดินแดนควมดีภาพเป็น นวเทาทใหม่
ประโยชน์ใดๆเลย การเปลี่ยนแปลงและ
การเจริญของร่างกายได้เปลี่ยนไปจนแต่เห็น
ได้ชัดเจน

ขอเชิญท่านมา พิจารณา ถึงการปฏิวัติ
ของร่างกายมาในยุคมัยต่างๆ เท่าที่ได้บรรยาย
มาแล้ว การเปลี่ยนแปลงเท่าที่ท่าน
เห็นจากการบรรยายข้างต้นกินเวลาประมาณ
๓๐ ๒๕ ๒๐ ๑๕ ๑๐ ๕ ๐ ๕ ๑๐ ๑๕ ๒๐ ๒๕ ๓๐
การเปลี่ยนแปลงของนวกเทาท ท่านจะได้เห็น
ว่าเผ่าพงษ์วงศ์วารของม้าใน สมัยนั้น มาแล้ว
นั้น เริ่มตนด้วยนวกเทาท ๕ นิ้ว และมา
จนถึงปตายุสมัยที่ ชาวเจ้า ได้บรรยาย มาถึง
ได้สี่ต่อนวกเทาทเต็ม ๓ นิ้ว เพื่อดัดแปลงตนเอง
ให้เหมาะแก่เหตุการณ์ ถ้าจะให้อธิบายกัน
ตามหลักวิทยาศาสตร์แล้ว เราสามารถที่จะ
แสดงได้โดยวงกว้างๆ ดังนี้

ตามทฤษฎีของมาโตมการ เปลี่ยนแปลง
ในส่วนประกอบหนักเพื่อจะใช้ประโยชน์สำคัญ

ที่มันต้องการจะใช้ให้เหมาะต่อหน้า ที่และเหตุ
การณ์ขณะที่เจ้าสัตว์สมัยโบราณ จะเริ่มจาก
ป่าอันเป็นที่อยู่ของพวกพองพองพันธ์ของมัน
มาอยู่ที่ใหม่ที่แข็งแรงกว่า และแห้งกว่าที่
เดิม ผู้เท่าถ้าหวับการเคลื่อนไหวที่มัน
ที่เป็นการจำเป็นที่สุดที่มัน จะมีไว้ใช้เพื่อ
ดูที่ที่จะป้องกันตัวเองและเผชิญ คือเหตุการณ์
หรือกรณีแวดล้อมต่างๆ ที่มันจะได้ประสพ
ในพินท์ใหม่ ฉะนั้น ความจำเป็นที่จะต้องใช้
นิ้วเท้าหลายๆ ซึ่งมีประโยชน์มากในท่อนั้น
และชั้นและอันความเร็วของ ผู้เท่า ไม่มีความ
จำเป็นเลย ก็เป็นอันหมดความสำคัญและใน
ท่านเองเคยดกนักเกิดมีความเปลี่ยนแปลงเพื่อ
ให้นวกเทาทเหลืออยู่ ๓ นิ้ว มีความแน่นอน
แข็งแรง เพื่อจะได้ทำงานแทนกันได้โดยยึด
ฉนั้นชาทางซากมีการเปลี่ยนแปลง ให้เหมาะ
ในการเคลื่อนไหว

คงเป็นที่ สนใจ ท่านมาก ถ้าชาวเจ้า จะ
บอกแก่ท่านว่า แม้กระทั่งบัดนี้หมายถึงทุก
ฉนั้น ระหว่างที่ถูกสัตว์เกิดใหม่ๆกำลังเจริญ
เติบโตโตโตจากพวกมากยัง มร่อยอนแต่ดังถึง
๓ นิ้วเท่าซึ่งบรรพบุรุษของมันเคยมีแล้ว เกิด
ปฏิวัติในการเปลี่ยน ปรับปรุง ร่างกายหายไป

ที่คิดอยู่ชัดเจน และขณะที่เจ้าตุ๊กตัวเกิด
 ใหม่ๆ เราก็กัง ลำบากที่จะเห็น รอยที่เดิน
 ตลอดวันอยู่ ต่อระยะ ๖ อาทิตย์แรกได้
 เดินไปแล้ว รอยที่แสดงถึงที่อยู่เดิมของ
 ม้า - นี้อีกค่อย ๆ ตบหายไป

ประการที่ ๓ กคือการเปลี่ยนแปลงของ
 ลักษณะที่เท้าม้าการเปลี่ยนแปลงให้
 เข้าไปเพื่อเหมาะสม ต่อการวิ่ง บนที่แข็ง และ
 หนืดๆ แห่ง ฉะนั้นพื้นของม้าก็มีความจำเป็น
 ที่จะต้องเปลี่ยนแปลง ตาม เพื่อ จะได้ ทำ กิ
 ฬาที่ใหม่ ในพื้นที่เดียวกัน อาหาร
 ใดๆ จะทำให้ พื้นผิว และ คดอน เร็ว
 ฉะนั้นท่านจะเห็นว่าม้าได้เปลี่ยนแปลงให้
 เข้ากับวัยเต็มโดยให้มีความมั่นคงแน่นอนหา
 ยึดกับเคยและบดอาหารแข็งต่าง ๆ

ม้าในตระกูล ไพโอทอปัส

เราพากันม้าในตระกูลต่อมา ซึ่งเป็น
 ๓๐๐ ปีที่แล้ว และ เกือบจะใกล้ ตระกูล ม้า
 ของเราในปัจจุบันแล้ว เรามาดูม้าในตระกูล
 ไพโอทอปัสซึ่งเจริญรุ่งเรืองใน สมัยไมโอ
 ซีน ก่อนที่เราจะเลยตระกูลนี้ไปขอให้ท่าน
 สังเกตว่าม้าในตระกูลนี้พื้น ที่เปลี่ยนแปลง
 เป็นจำนวนมาก เป็น ล้วนใหญ่ ที่เดียว จนแต่
 นี้ที่คิดอยู่ชัดเจน ความสูงของพื้นได้เปลี่ยน
 ไปแล้วเรียบร้อยแล้ว ท่านจะได้เห็นว่าใน

โครงกระดูกบาง โครงที่ค้นพบ จะเห็นว่าความ
 สูงของพื้นได้สูง หนักกว่าเดิม ถึงต้องเท้าครึ่ง

เราพาท่านมาเข้าสมัยไพโอทอปัสและ
 มาชมม้าในตระกูลที่ ๘ ตระกูลไพโอทอปัส
 แล้ว ในขณะนี้ เราจะสังเกตเห็นว่าขนาดรูปร่าง
 ลักษณะของม้าได้เพิ่มขึ้นมาก จากกระดูก
 บาง โครงกระดูกที่ เก็บไว้ เป็นพหุภคณ์ จาก
 การค้นคว้าจะเห็นว่าม้าใน ตระกูลนี้จะมีขนาด
 โตเท่าตัวม้าในขณะนี้แล้ว และนอกจาก
 นี้โครงกระดูกของม้าพันธุ์ ต่างๆ ในตระกูลนี้
 มนุษย์เท่าตัวต่าง ๆ ตลอดขนาด ลงมากจนเกือบ
 จะเป็นชนกระดูกเล็กๆ คิดอยู่ข้างหน้าเท่ากลาง
 จนทำให้ เห็นว่า ม้าใน ตระกูลนี้ เกือบจะมีหน้า
 เท่านี้เดียว

ในที่สุดเราก็พาท่านเข้ามาถึงม้าในตระกูล
 ไพโอทอปัส อันเป็นตระกูลสุดท้ายที่สุด
 ก่อนที่จะมาถึงตระกูล อีคัสของเราในโดกบัจ
 จุบนั้น ดูเหมือนจะคาดคะเนเวลาด้วยการ
 คำนวณจากการค้นคว้าว่าม้าตระกูลที่เรากำลัง
 นำท่านไปชมอยู่นั้นเจริญราวๆ ๕ ล้านปี ก่อน
 หน้าตระกูลอีคัสจะเกิดขึ้น ม้าตระกูลปัจจุบัน
 ที่ ๘ นี้ได้ปฏิวัติร่างกายโดยมีกระดูกกระดูก
 แน่นหนาแต่เห็นชัดเจนคล้าย ๆ กับม้าของเรา
 ในโดกบัจจุบนั้น ม้าในตระกูลอีคัสปรากฏ
 ว่ามีขนในต้นสมัยไพโอซีน ในสมัยนี้เรา
 สามารถที่จะเห็น การเปลี่ยนแปลง ด้วยการ

บริเวณร่างกายม้าได้ง่ายทีเดียว ต่อไป
 ชาวเจ้าจะนำ ท่านเจ้า ชนม้า ใน ตระกูล อีคูล์
 ซึ่งเป็นตระกูล พ่อแม่ของม้า ในปัจจุบัน นอน
 เป็นตระกูลที่เรากำหนดทางหลายจุด

ม้าตระกูล อีคูล์

ถ้าจะมีผู้ถามชาวเจ้าว่า ม้าตระกูล
 แรกได้ปรากฏตัวตามธรรมชาติที่ไหน เป็น
 การยากที่ชาวเจ้าจะตอบได้ แน่นอน ททราว
 ตามที่ชาวเจ้าเข้าใจ การเกิดขึ้นของสัตว์
 ต่าง ๆ ในสมัย โบราณนั้น ไม่เป็น การ ง่ายที่
 จะทำให้ม้าในสมัยเดิมเกิดขึ้นที่ จากพื้นที่หนึ่ง
 ไปอีกที่หนึ่งได้รวดเร็วและสัตว์ดังกล่าวนี้ก็ แต่
 คงจะไม่ทำให้ทำงานดังสมัย มากนัก ถ้าจะพูด ว่า
 โครงกระดูกของม้า ตระกูลแรก ได้มี ผู้พบใน
 ประเทศอเมริกา และจากสมัยนั้นเจ้ามาอีก
 พวกชนข้ามทางแคบที่เชื่อมอัสติกา กับไซบีเรีย
 ในพื้นที่โดกลัมยตักดาบรพฟ์ ซึ่งบดินเจ้า
 ของแคบที่กล่าวนี้กล่าวกันว่า ได้จมสู่ก้นทะเล
 เดียวแล้ว เพื่อมิให้ท่านต้องคิดตามเรื่องการ
 อพยพจากถิ่นเดิมของม้าด้วยความยากลำบาก
 ได้มีผู้แสดงว่าขณะที่ โคตัมบัสได้ เดินทางไป
 ถึงประเทศอเมริกาในสมัยนั้น ไม่มีม้าที่หนึ่งใด
 ทีเดียว

ความจริงเป็นเช่นนั้น ขณะที่โลกยัง

ร้อนระอุและยังมีการระเบิดในที่ต่าง ๆ ม้า

ก่อนประวัติศาสตร์ ได้พากัน อพยพ จากพื้นที่
 ไปอีกที่หนึ่งด้วยการเดินทางจากประเทศทวีป
 อเมริกา มาสู่ทวีปเอเชีย และจากทวีปเอ
 เซียไปทวีปอาฟริกา โดยเดินทางผ่านท
 เป็นหินเพื่อไปหาที่อยู่ที่ดีสบาย

เป็นการยากมากที่จะกล่าวกำหนดแน
 นอนว่า ม้าได้ เริ่มเข้ามาอยู่ร่วมกับมนุษย์
 ครั้งแรกในสมัยไหน แต่หลักฐานด้วยการ
 จารึกบนหินตามกำแพงในเมืองเก่าๆที่นักคน
 คว้าได้พบเห็นเป็นที่คาดคะเนว่า ทหารม้าของ
 ชาติฝรั่งเศส สเปน เยอรมัน และอังกฤษ
 ที่ยังไม่รู้เจริณิกในสมัยนั้น เป็นผู้ เริ่ม ใช้ม้า
 และใช้ในการดำเี่ยงชนดังกับไซเนอ เป็น
 อาหาร

กล่าวที่ล้าสมัยต่อมาก็คือ คนในสมัย
 โบราณพวกที่ต่างชาติมาแล้ว ได้เริ่มใช้
 เชือกขุดม้า และเริ่มได้เกือกหยาบๆให้
 ม้า แต่เดี๋ยวนั้นได้เริ่มมีการบังคับม้าด้วย
 เครื่องบังคับเพื่อใช้ในการเดินทางไปในระยะ
 โกลดและไกลจนเป็นที่แน่นอนและตั้งใจ ใน
 สมัยต่อมาผู้ ที่เอาม้ามาร่วมในกิจการงานกับ
 มนุษย์อย่างแท้จริงและ เป็นด้าเป็นต้นตามทีม
 รูปเขียนด้วยฝีมือ ศิลปิน วิจิตรตามทัศนคน
 ค้นคว้าค้นพบก็ค่อมนุษยชาติ เปอรเซีย แอด
 เรียน และอียิปต์ สมัยที่ยังรุ่งเรือง
 เจริญอยู่

ก้าวที่ดำเนินที่ถูกต้องคือก้าวหนึ่ง คือจาก
 สมัยแรกของมาตระกอดคือจนถึงทุกวันนี้ ก็
 คือมนุษย์ มีความประสงค์ ที่จะให้มาโตมโตม
 ร่วมทำงานกับมนุษย์อย่าง แท้จริงและซื่อสัตย์
 ซื่อตรง หวังคิดต่อก้าวของมนุษย์ใหม่
 คือว่า เราจะทำให้ ทำงานรับใช้เราใน
 ฐานะที่ดีบ้างคงจะเหมาะ และในที่สุดด้วย
 ความคิดอันฉลาดแหลมเขาก็เริ่ม จัดการผสม
 พันธุ์มาเพื่อเพิ่มคุณภาพ สมรรถภาพของ
 มนุษย์ให้ดีขึ้น แรกเริ่มก็พยายามที่จะเพาะพันธุ์
 ชนิดต่างๆ เพื่อให้เหมาะสมควรกับงานนาหาชนิด
 ที่จะให้มันทำโดยตรง ดังที่พวกเรารู้ดี
 ของมันได้พบเห็นกัน และกำลังใช้ กัน อยู่ อย่าง
 ช่าง

พันธุ์ มาของอังกฤษได้แบ่งเป็น ๒ ประ-
 เภท คือมาสำหรับงานเบา และมาสำหรับ
 งานหนัก ในจำพวกที่ทำงานเบาเราจะเห็นว่า
 พันธุ์ ไทโรเบรต พันธุ์ โยคไซต์ พันธุ์ โคอ
 พันธุ์ แอ็กเน่ และพันธุ์ โปเน มาที่ทำงานหนัก
 ได้แก่ พันธุ์ ไฮร์ พันธุ์ คดีเตดเดด และ
 พันธุ์ ชฟฟอกบอนด์

เจ้าแห่งบรรดามาแข่ง
 มาพันธุ์ ไทโรเบรต เป็นมามีร่างกายงาม
 ฉลาดอันจัดว่าเป็นเจ้าบรรดามาแข่ง ซึ่งได้รับ
 ฉลองของเป็นทเซอร์ถือ กันมา นานแล้ว

เป็นทายาทของตระกูลมาที่มีเลือดแท้ เป็น
 ความจริงที่เคียวทางอันนอก หน้าอกตา ได้
 ทำกันอย่างจริงจังในการผสมเอกพันธุ์แท้ และ
 ในการปฏิบัติบำรุงเลี้ยง ดีตัว ของ พันธุ์ มา จำ
 พวกนี้ทำให้พันธุ์ ไทโรเบรตของอังกฤษ ได้เพิ่ม
 ความ สูง ซน ทุก ๆ ๒๕ ปี ต่อ ๑ นิ้วตง แต่ พ.ศ.
 ๑๘๐๐ เราไม่สามารถจะ แยก พันธุ์ มาจำพวกนี้
 ออกจากพันธุ์ มาที่ทำงานหนักได้เลย โครง
 ร่างของมา พันธุ์ นี้ จะ เหนือ ๆ และ ประ เปรียบ
 มองดูเป็นรูปตดเรียบ ๆ ล้วนหัวเรียว และ
 แหตมปดาย มีกล้ามเนื้อแข็งแรงน่าดู คอ
 ของมันจะยาวระหงษทง ๒ ด้าน หน้าอกจะแคบ
 ดีก ถ้าตัวกลม ตัวห่างวางในที่น้ำพอ
 เหมาะคิดตั้งอยู่ทางลัดนิ้วเท้า หางจะยาวเรียว
 และมักตงที่จะช่วยตั้งเดริมในการวิ่งทน

มาพันธุ์ นี้ บังคับ ให้อยู่ นิ่ง ได้ยาก มาก
 เพราะมันตงตกใจ ง่าย ซึ่ง ไม่เหมาะ จำหรับใช้
 งานประจำวันเตย ประโยชน์ของมันมิใช่จะใช้
 ฉะเพาะแข่งกันเท่านั้น นักดำดักตัวเป็นลัด
 มากนิยมชมมาพันธุ์ นี้เพราะมีร่างกายงดงาม
 บางทีก็ใช้ให้บรรทุกน้ำหนักพอสมควรปรากฏ
 ว่าใช้ได้ผลดีมาก เมื่อต้น ๆ ลัดตดวรรษมา
 พันธุ์ ไทโรเบรตของ อังกฤษ ได้รับความนิยม
 จากวิวัฒนาการต่างประเทศมากจนถึงกับตั้ง ชื่อกัน
 เป็นจำนวนมาก วิวัฒนาการอังกฤษได้เคยค้าใช้
 จำยที่จะเพิ่มพันธุ์ มา ชนิด นี้ไป ประ มาณ ปี ละ

โดยมันส์ด้อยด์ แต่วิ่งได้รวดเร็วทุก ๆ
 ชนิดในพันธุ์นี้ ได้ถูกเพ่งเล็งอยู่ในความมุ่งหมาย
 อันเดียวก็คือจะผลิตให้คุณภาพดีขึ้น ให้
 อ้วนท้วนแก่ให้เด็กได้ด้วน ให้ตัววางเหมาะ
 และอ้วนประกอบร่างกายแข็งแรง

เรามาชมม้า่อกรชนิดคือ ชนิดครีฟ

แอนด์ กล่าวกันว่าเป็นต้นตระกูลของม้า
 โยคไทร์ โคโรดซึ่งจัดการผลิตพันธุ์กัน
 รัชเชอร์แฮม นอทัมเบอร์แลนด์ และบาง
 ตัวของโยคไทร์ ม้าชนิดนี้ใช้พรอวนดินและ
 โยนาได้ ใช้ใช้ไถชา ๆ สำหรับงานบรรทุก
 หนัก เขาก็ใช้ประจำเป็นม้าตากรด
 หนักพวกนี้หนักจนเป็นน้ำหนักตาดอกหรือน้ำหนัก
 หนักน้ำหนัก หนักแต่คอหนาทึบ มีหน้า
 ขนดกและหนา อ้วนมากที่เป็นลูกผลิตในพันธุ์
 นี้ ประมาณ 16 ถึง 17 แชนด์

ม้าตากรด นอกจาก จะใช้พันธุ์ ทักดาว
 ยังมีม้าตากรดพันธุ์ ของอังกฤษที่
 มีร่างกายกำยำแข็งแรงสูงใหญ่ฉลาด, นิสัย
 อ่อนโยนเป็นทนายมอญในชนชั้น ชนิดที่
 หนักเป็นทนาย และรู้จัก กั้นมานาน มากคือ
 ชนิดของซิบไชร์ ซึ่งได้ทำการผลิตพันธุ์กัน
 มาหลายชั่วครวยแล้วที่ต้นคองไชร์ เฟนแดน
 และบริดไชร์ และที่เมืองไกดเคียง ม้าชนิด
 นี้ ชอบเยือกกัน หลายชื่อ บางที ก็เรียก กันว่า
 แอชด โอตอิงดิสแบรคฮอด บางทีก็เรียก

เกรตฮอด มันเป็นม้าชนิดใหญ่ที่สุดในบรรดา
 ม้าตากรดเชียวด้วยกัน กล่าวคือทุก ๆ กันว่าเป็น
 ชนิดที่จับทอดมาจากชนิด เกรตบริดคัสต์ดิสคิ
 ซังเป็นม้าตากรดชนิดใหญ่สมัยโบราณของอังกฤษ
 ไปด้นมารบ หรือด้นมาทตองยิงปืนใหญ่

มาขนาดหนัก

เจ้า ม้า ร้างใหญ่ และสูง มาก มีกำลัง
 ไฟศาล ที่จะ เค็ดอน ของ ขนาด 1 ตันได้อย่าง
 สบาย อนุมัติว่า ไชร์ดะเตา นมชาด้นขนชา
 ยาว มีหลังสั้นตรง หน้าอกดกศีรษะใหญ่กว้าง
 ด้วนหัวหนาทึบ ตะโพกหลังมุกด้ามเนื้อหนา
 ใหญ่ ตามปรกติมาชนิดไชร์น สดจากกระตัง
 ทุกวันหมนมมักจะผลิตน้ำตาลใหม่ปรากฏอยู่

ยังมี อกรชนิด หนึ่ง ที่แปลก กว่า ชนิดที่
 กล่าวมาแต่ทั้ง 2 ชนิด คือมาขนาดหนัก
 ชนิดซัพฟอกมันด์ มาทำงานไม่ถนัดเหนื่อย
 และด้ามารถตากรดบรรทุกของหนักเกือบต้น ได้
 มาชนิดนี้สูง 16 แชนด์ ตัวตัวของมันแบน
 และกตมคด้ายตุงแดงกว่า ตัวตัวอื่น ทขา
 ไม่มีขน ตามปกติธรรมดาหมนมดีเหลืออง ได้
 รับชื่อว่า ซัพฟอก ก็เพราะว่าเมื่อนมได้ผลิต
 พันธุ์ มาชนิด ซัพฟอก มาหลายร้อยปีแล้ว

มา 3 นิ้ว

เมื่อท่านได้ทราบถึงการเจริญ และ การ ปฏิ
 วัติในร่างกายม้ามาจนถนัดจนแล้วซาพเจ้าเห็น
 ควรที่ท่านจะได้ทราบถึง เรื่องมา และ เจ้า พงษ์
 วงวานตอดจนเครือญาติของมัน ให้ด้นมารบ

ทั้งในสมัย ดึกดำบรรพ์ จนถึงสมัยปัจจุบันนี้
เป็นเครื่องนำสนใจเป็นที่สุด

เราเริ่มต้น กันแต่แรกสมัยดึกดำบรรพ์
ที่เชื่อว่าเจ้ามาจำพวกทกดาวชวญถึงกัน
ได้ปรากฏขึ้นได้อย่างไร และอยู่กันตาม
ภาษาของมันได้อย่างไรในสมัยหนึ่ง และใน
ปัจจุบันนี้ ได้หายไปอย่างไร และมีเหลือ
หรือไม่ ก่อนที่จะบรรยายให้ทราบถึงการ
ที่มาพวกนี้ แยกพวกออกจากมาดั้งเดิมใหญ่
ขอให้ท่านหวนคิดถึงไปนึกถึงสมัยโฮซัน และ
เริ่มใน คณิตสมัย แหะ ที่เจ้าพวกมา พวกนี้ได้
แตกออกจากฝูงไปทางอื่น และบางส่วนของ
มัน ก็หมด พืช พันธุ์ ใน สมัย โฮ ดิกซัน
กล่าวกันว่าในพวกที่แยกไป พวกแรกมี
พันธุ์มาประมาณ 25 พันธุ์ และพันธุ์ ที่รู้จัก
กันคือพันธุ์ ปาเรียวโอเทอเรียน ซึ่งมีหัว
เท่า 3 นิ้ว และไม่คอยดิ้นทดิ้นในการวิ่ง
อย่างพันธุ์ อื่น ๆ นึก

เราพากันมาในสมัยไม โอซัน เพื่อ
มา พิจารณา มาที่ แยกพวกจากพวกเดิมเป็น
พวกที่ 2 มาพวกนี้ มีหัวเท่าที่ทำงานได้ 3 นิ้ว
พันธุ์ของมันเล็กสำหรับบดอาหาร เข้าใจ
ว่าตามปรกตินั้นมันชอบอยู่ในที่ป่าอ่อน ๆ ซึ่ง
ในพืชนั้นมีอาหารประเภทใบไม้ที่ข่อยง่าย ๆ
และไม่ต้องการการเคี้ยวบดมากนัก ดังนั้น
และอุปนิสัยที่กล่าวมานี้ได้เริ่ม แยกแยกกัน

ชัดเจนในต้นสมัยของไฟโอซัน ในตระกูล
โฮโบหีบปัด ซึ่งมีพวกที่ไม่ชอบมาหากิน
ในพืชนั้น แข็งจนมีอาหาร ที่จะคงเคี้ยวและบด
มาก ก็คงอยู่ที่เดิม และด้วยมาก ก็หมด
พืชพันธุ์ ด้วยไม่ดำรงคงอยู่เพื่อประทังชีพ
กับธรรมชาติได้

ชีววิทยาของมา

พวกที่แยกเป็นพวกที่ 3 ได้แก่พวก
ฮับเดียม ซึ่งมีถิ่นฐาน อยู่ในอเมริกาใต้
มาพวกนี้ มีเท้าสั้น เพราะดัดแปลงให้เหมาะ
ต่อภูมิประเทศที่มีเขามาก และมีจมูกเป็น
รูปสั้น

พันธุ์ที่ใหญ่ที่สุดของพวกที่แยกมาพวก
ที่ 3 นี้ได้แก่พันธุ์ หีบปาเรียน ซึ่งเกิดขึ้น
ในสมัยไมโอซัน จากพวกที่แยกมานี้ได้
แตกออกไปอีก 35 พันธุ์ และได้หมดพันธุ์
ไปในปลายสมัยของไฟโอซัน

ตั้งหน้าตั้งใจในมาพวกที่ 3 นึกคือ
พันธุ์ ซึ่งได้เปลี่ยนแปลง ให้มีประโยชน์แก่การ
บดเคี้ยวไปได้ดีกว่ามาชนิดต่าง ๆ ที่มีอยู่ทุก
วันนี้ ตามที่ไปพบเห็น โครงกระดูกของมันแล้ว
มาพันธุ์ ฮีบปาเรียน ก็คงยังมีหัวเท่าต่าง ๆ
ดังนี้ ต่อมาภายหลังได้มีขนาดลดลงจน
กลายเป็น สุนัขกระดูก เล็ก ๆ เหลือคือเป็นรอย
อยู่ภายหลัง

ในระหว่างบรรดาเครือญาติของมาใน
 ๑. ๒. ๓. ๔. ๕. ๖. ๗. ๘. ๙. ๑๐. ๑๑. ๑๒. ๑๓. ๑๔. ๑๕. ๑๖. ๑๗. ๑๘. ๑๙. ๒๐. ๒๑. ๒๒. ๒๓. ๒๔. ๒๕. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐. ๓๑. ๓๒. ๓๓. ๓๔. ๓๕. ๓๖. ๓๗. ๓๘. ๓๙. ๔๐. ๔๑. ๔๒. ๔๓. ๔๔. ๔๕. ๔๖. ๔๗. ๔๘. ๔๙. ๕๐. ๕๑. ๕๒. ๕๓. ๕๔. ๕๕. ๕๖. ๕๗. ๕๘. ๕๙. ๖๐. ๖๑. ๖๒. ๖๓. ๖๔. ๖๕. ๖๖. ๖๗. ๖๘. ๖๙. ๗๐. ๗๑. ๗๒. ๗๓. ๗๔. ๗๕. ๗๖. ๗๗. ๗๘. ๗๙. ๘๐. ๘๑. ๘๒. ๘๓. ๘๔. ๘๕. ๘๖. ๘๗. ๘๘. ๘๙. ๙๐. ๙๑. ๙๒. ๙๓. ๙๔. ๙๕. ๙๖. ๙๗. ๙๘. ๙๙. ๑๐๐.

มาตาย ชนิด ท่อย ในภูมิภาค ของทวีป
 ออฟริกาที่ชื่อว่า เบอริแซนดชิบรา มาชนิด
 นมตายกว้างกว่าชนิดอื่นที่ตายแล้วแต่มี
 พืช หนังสือแห่งเดอริงแฮม กวามา ตาย ชนิดที่
 อยู่ภูเขาบางที่ตายที่ซาคไม

มาตายชนิดตายชอน

มาตายพันธุ์ เบอริแซนดชิบรา
 หนังสือชื่อว่า แคบแมน หรือแคบแมน
 ชิบรา พันธุ์แรกของมาพวกนี้ได้ตั้งไปยัง
 ประเทศอังกฤษ โดยนายแซมแมน ตั้งที่
 ผิดจากพันธุ์ อื่นคือ ตายที่ตวจะตจจากตัวไป
 หากบ แต่ที่ซาไมก็ยังมีตายชัดเจน ตาย
 ดำทางส่วนท้ายของดำตวมตายชานกันแต่มี
 ด้จางชนิดต่าง มาตายท่อยในพินท ม
 อาซาแดนด จะไม่มีด้จางเป็นเงาชอนอย่าง
 ตายชอนเมื่อกจะมีตายดำแซมกัว และ
 เมอกระทบเตดจะมีเงางาม เพราะมีพิน
 เบนด์ฟาง เมอกระทบจะเตดเห็นเป็นขาว
 พรวดดด้วยเหตุอื่น และถามนอยรวมกัน
 เป็นฝูงด้วยแต่จะเป็นภาพที่หน้าตังต
 มาตายอีกชนิดหนึ่งชื่อว่า แคร็กกา
 เป็นมา ตาย ที่มาก ในดัมยีกอน แต่ได้ค้น
 พันธุ์ไปหมดแล้วเมื่อปลายศตวรรษที่แควมา
 มนมตกษณะที่คล้ายพันธุ์ เบอริแซนดชิบรา
 กันโดยที่ตายมาถึงส่วนหัวด้านข้าง ๆ ส่วน

ในระหว่างบรรดาเครือญาติของมาใน
 ๑. ๒. ๓. ๔. ๕. ๖. ๗. ๘. ๙. ๑๐. ๑๑. ๑๒. ๑๓. ๑๔. ๑๕. ๑๖. ๑๗. ๑๘. ๑๙. ๒๐. ๒๑. ๒๒. ๒๓. ๒๔. ๒๕. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐. ๓๑. ๓๒. ๓๓. ๓๔. ๓๕. ๓๖. ๓๗. ๓๘. ๓๙. ๔๐. ๔๑. ๔๒. ๔๓. ๔๔. ๔๕. ๔๖. ๔๗. ๔๘. ๔๙. ๕๐. ๕๑. ๕๒. ๕๓. ๕๔. ๕๕. ๕๖. ๕๗. ๕๘. ๕๙. ๖๐. ๖๑. ๖๒. ๖๓. ๖๔. ๖๕. ๖๖. ๖๗. ๖๘. ๖๙. ๗๐. ๗๑. ๗๒. ๗๓. ๗๔. ๗๕. ๗๖. ๗๗. ๗๘. ๗๙. ๘๐. ๘๑. ๘๒. ๘๓. ๘๔. ๘๕. ๘๖. ๘๗. ๘๘. ๘๙. ๙๐. ๙๑. ๙๒. ๙๓. ๙๔. ๙๕. ๙๖. ๙๗. ๙๘. ๙๙. ๑๐๐.

มาตาย ชนิด ท่อย ในภูมิภาค ของทวีป
 ออฟริกาที่ชื่อว่า เบอริแซนดชิบรา มาชนิด
 นมตายกว้างกว่าชนิดอื่นที่ตายแล้วแต่มี
 พืช หนังสือแห่งเดอริงแฮม กวามา ตาย ชนิดที่
 อยู่ภูเขาบางที่ตายที่ซาคไม

มาตายชนิดตายชอน

มาตายพันธุ์ เบอริแซนดชิบรา
 หนังสือชื่อว่า แคบแมน หรือแคบแมน
 ชิบรา พันธุ์แรกของมาพวกนี้ได้ตั้งไปยัง
 ประเทศอังกฤษ โดยนายแซมแมน ตั้งที่
 ผิดจากพันธุ์ อื่นคือ ตายที่ตวจะตจจากตัวไป
 หากบ แต่ที่ซาไมก็ยังมีตายชัดเจน ตาย
 ดำทางส่วนท้ายของดำตวมตายชานกันแต่มี
 ด้จางชนิดต่าง มาตายท่อยในพินท ม
 อาซาแดนด จะไม่มีด้จางเป็นเงาชอนอย่าง
 ตายชอนเมื่อกจะมีตายดำแซมกัว และ
 เมอกระทบเตดจะมีเงางาม เพราะมีพิน
 เบนด์ฟาง เมอกระทบจะเตดเห็นเป็นขาว
 พรวดดด้วยเหตุอื่น และถามนอยรวมกัน
 เป็นฝูงด้วยแต่จะเป็นภาพที่หน้าตังต
 มาตายอีกชนิดหนึ่งชื่อว่า แคร็กกา
 เป็นมา ตาย ที่มาก ในดัมยีกอน แต่ได้ค้น
 พันธุ์ไปหมดแล้วเมื่อปลายศตวรรษที่แควมา
 มนมตกษณะที่คล้ายพันธุ์ เบอริแซนดชิบรา
 กันโดยที่ตายมาถึงส่วนหัวด้านข้าง ๆ ส่วน

บนถนนเป็นหน้าศาล ^{๒ ๕ ๕ ๕} ^{๕ ๕ ๕ ๕} ^{๕ ๕ ๕ ๕} ^{๕ ๕ ๕ ๕}
 พวกนี้ ยิงมาตายออกหลายชนิดรวมอยู่ด้วย
 เช่น กรันตี พบมากในประเทศคือบิซซ์เนีย
 พนธิ แยตดา พนธิ เดวอเฮ พนธิ เวดเบอก
 และพนธิ พวริ เจ้าพวกเหล่านี้มักชอบอยู่
 ในพืชน้อย ๆ ริมฝั่งที่คั่นของแม่น้ำแซม
 เบตซ์

น้ำตายเกือบทุกชนิด มีอายุขัยวัน
 ไฉมาก นอกจากพวกอยู่ตามเขา มันไป
 ที่ไหนก็ชอบไปเป็นฝูง ๆ รวมกับพวกนกกระ-
 หนูด เม่น และนกกระจอกเทศ ศัตรูที่
 สำคัญของมัน ได้แก่ พวกด้งที่โต ซึ่ง ชอบจับ
 มันตายไปกินเป็นอาหารประจำ เจ้าด้งที่โต
 2-3 ตัวมักจะล้อมกายอยู่เพื่อบริหารเจ้าด้งหอก
 พวกหนึ่งไปไล่กวนให้มันตายแตกกัน แล้ว
 พัดฝุ่นมาทางที่พวกของมันซ่อนอยู่ โดยมาก
 มันตายซึ่งแตรหัง ายได้ตามความประสงค์
 เช่น จะหัดไว้ใช้บรรทุกของก็ได หัดไว้ชกไต
 โดยสะดวกรวดเร็ว ฉะนั้นชนิดพวกจึงไซ
 มันตายเดินทางไปสำรวจภูมิประเทศ ใน
 พนธิ มีแมลงวัน กินเลือด พนธิ เทตซ์ฟลาย
 แมลงชนิดนี้กัดแตรพษมาก มักทำให้
 ตัวตายเพียงชนิดธรรมดาต้องตาย แต่สำหรับ
 มันตาย มีความทนทานคือพิษเป็นอย่างดีจนไม่
 มีการรู้สึกในฤทธิ์ของแมลงหรือมีอาการเป็น
 ประการใดเลย

เจ้าพาเถอน

เครือญาติของน้ำอีกพวกหนึ่ง คือพวก
 พา มักท่องเที่ยวไปตามพืชนต่าง ๆ ของ
 โลก ดมยัคดาบรพ เกอบ แทบทุก ๆ ทิว
 พนธิ ทัมซอเตียง เป็นที่รู้จักกันมากที่สุดคือ พนธิ
 เกียง ชอบอาศัยพืชนอนแค้นกนตามของ
 พนธิ ดอนดั่ง ในที่เบซ ทัมอากาศหนาว ตตอด
 และตั้งถาวรระดับน้ำทะเลสูง 15000 ฟุต มัน
 อยู่ในพืชนที่โตอย่างดั่งขบาย มันไม่มีความ
 รู้สึกที่จะหลกเตียงเลย แม้วามันจะกระโจน
 ลงไปในน้ำที่แข็งเพื่อข้ามไปหากิน เป็นประจำ
 ก็ตาม

พนธิ เกียง นบางที่เรียกกันว่า กถน
 มันมีรูปร่างลักษณะคล้ายมามาก ตัวของ
 มันมีสีดำ แต่จมูกกับตัวดำอ่อนนุ่ม
 ขาวเมื่อยุ้งของมันหยุดหาอาหารกิน ันที่โตจะ
 ต้องมีตัวหนึ่งเผาคอยดูแลการณแตรพร้อมที่
 จะให้สัญญาณ บอกพวก เมื่อมี อันตรายหรือ
 เหตุการณ์ฉะเพาะหน้ามาถึง

พานิตต่าง ๆ ที่พบในภาคกลางของ
 ทวีปเอเชียได้แก่ชนิด โกรกการ์, ชนิดเบเลดู-
 กิดัน ชนิดบ้านจาบ ชนิดชนิด ชนิดคด
 ชนิดโอนาเกอร์ และเจ้าชนิดที่หน้าเกลียดที่สุด
 หัวโตอันได้แก่พาของชาวเมืองโกเตียน ซึ่ง
 เรียกกันว่า แซคกไต

เราขี้ไม่ได้เดา ให้ท่านทราบถึงมาของ
 ชาวมองโกเลียตามบรรพบุรุษของหนึ่งคือ
 ชาติเดิม กล่าวว่ามีเจ้าพวกหนึ่ง มีลักษณะรูป
 ลายคล้ายกับมาที่อยู่ในพวกสัตว์ทาสก่อน ทว่า
 เมื่อมาพบสัตว์มนุษย์จึงจับมันเกิดชน หรือ
 เมื่อออกคานหนึ่งกบพอที่จะพูดได้ว่า มาพบ
 ของโลกเดียนนั้นความจริงเป็นมาชนิดหนึ่งที่ไม่
 มีวิธีการผสมพันธุ์ ประการใด เมื่อคาน
 นั้นเกือบจะหมดพันธุ์ ชาวมองโกเลียได้พา
 มาซึ่งมีมาตัวเมียประมาณ 10 หรือ 20 ตัว
 และจับลูกของมันและตัวพ่อมาคานหนึ่ง ไป
 ปลูกเลี้ยงที่เหมาร มีนาหญ้าดีมีบรรณให้ดู
 ปลูกมาเป็นตัวผู้แยกเอาไปเลี้ยงไว้ต่างหาก
 ปล่อยให้มันร่างกายดีมีบรรณ จะต่อสู้กับ
 ความเป็นมาตัวเมียได้แล้วจึงได้นำ เอามา เป็นพ่อมา
 และให้มันส่งแม่มาได้
 ถ้าจะพูด มาพบ มองโกเลียแล้ว จะ
 เป็นว่าตัวมันโตคล้ายมาพบ ไปใน โคนทาง
 ซึ่งและควาหวังมันชนยาวคตุมคตอดจนถ้าปตาย

ทาง หวังต้องช้างและชาตินี้ เมื่อเทียบ
 กับตัวแล้วไม่ได้ดูกัน ตัวคตุมคตาคาด
 เข็ม นอกจากขาหน้าและหางมีดีออกกว่า
 กัน มาพบนั้นนมชื่อเรียกกันหลายชื่อแต่
 แพร่หลายมากก็ขอชื่อให้เกียรติแก่น โคตาย
 พดาดัก ผู้พบมาพวกนี้ขายแรกเคยให้ชื่อ
 ว่ามาพบตัวดำ
 นอกจากนั้นยังมีมาพบ คองก(พา)และ
 พันธุ์ มนต์ (ดือ) คนบางพวกนิยมใช้มา
 พันธุ์นี้ในกรวิช มาพวกนี้มันดีเยี่ยม
 เชื่องช้าแต่ใจกล้า แต่มันมันดีเยี่ยม
 จรกรเหมือนกับมาพบอื่น ๆ มันชอบกิน
 อาหารง่าย ๆ จำนวนน้อย ๆ มากแต่เพียง
 ง่ายเหลือเกิน ทางภูมิประเทศอื่นเป็นป่า
 เขา เจ้าตัวพวกนี้มักเดินทางได้ดีคตอ
 คตองแคตัว ฉะนั้นมันจึงได้รับคตอความนิยม
 เป็นดีคตอบรรพบุรุษต่าง นอกจากนั้นนามของมัน
 มัน ยังเป็นที่นิยมของคนบางพวกว่าเป็น
 อาหารที่โอชะรสดีมาก

คัดจากเรื่อง "Horses Aests Relation" ซึ่งเขียนโดย ฮาโรด์คีย์ลิต.